

*Tervehdys
Tukholman
Suomalaiselta
Adventti-
seurakunnalta*

*YLÄSALI
2-2024*

YS

”Katsokaa kedon kukkia...”

Yläsali

2024 - 2

Tukholman Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite:

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 1 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys:
Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5
Tiedonantoihin:
YLÄSALI-lehti

Maksut ulkomailta:

IBAN:

SE8295000099602601946615

BIC:

NDEASESS

Toimituskunta

Ari Laitinen
+358 40 7231754
Sinikka Mäkipvierikko
falcoprofil@gmail.com
Aram Mäkipvierikko
falcoprofil@gmail.com

Toimitus & Taitto:

Sinikka Mäkipvierikko

Kansikuva:

Ari Laitinen

Teksti:

Matt. 6:28

Kotisivu:

www.ylasali.se

Jeesuksen adventtitoivo

Lähes pari sataa vuotta olemme julistaneet: ”Jeesus tulee pian.” Raamattu on tehnyt sitä pari tuhatta vuotta (Ilm. 22:20). Siitä voi päätellä, ettei ”pian” tarkoita aina kronologista aikaa, vaan asian akuuttia luonnetta muuten. **”Minä tulen pian!” on vetoomus ottaa huomioon, että Kristus tulee. Sitä päivää ”ei välttä yksikään, joka maan päällä elää” (Luuk. 21:35).**

Milloin se historian aikajanalla tapahtuu, on yksilön kannalta yhdentekevää, koska kenellekään se ei ole kauempana kuin yhden elämän päässä. Kun se päättyy, seuraava tietoisuuden hetki on *parousia*, ’tulo’/ ’läsnäolo’, joksi Kristuksen toista tulemusta usein nimitetään.

Toisaalta Jumala näyttää ymmärtävän tarpeemme orientoitua ajan suuressakin skaalassa. Jeesus tuli, kun *aika* oli täytetty. Profetiat täyttyivät *hetken* tarkkuudella. Tilanteet jatkuvat, *kunnes* Jumala puuttuu asiaan. Mutta vuosiluvut ovat vain pieni osa ennustusten tehtävää. ”Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus” – siis myös aikaprofetiat – ”on hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi *Jumalan tahdon mukaiseen elämään*” (2 Tim. 3:16; 1 Tess. 2:12). Elämään tässä ja nyt. Se, että jotkut vuonna 1844 jäivät vain odottamaan Kristusta ja jättivät sadonkin korjaamatta, aiheutti turhaa kärsimystä. Elämän velvoitteiden laiminlyöminen, mahdollisuuksiensa täyden potentiaalin hyödyntämättä jättäminen ja eristäytyminen verukkeella, että Jeesus tulee pian, ei ole tervettä adventtitoivoa. Nekin, jotka kerran ”otetaan” talteen, ovat loppuun asti normaaleissa arkipuuhiissaan (Matt. 24:40, 41; Luuk. 17:34-36).

Kyky tietää tulevat tapahtumat ei vielä todista, että olemme ymmärtäneet profetiat oikein. Ratkaisevaa on, millaiseksi se tekee meidät ihmisinä. Laatuvaatimus on ajaton: ”Vaikka minulla olisi profetoimisen lahja, vaikka tuntisin kaikki salaisuudet--, mutta minulta puuttuisi rakkaus, en olisi mitään” (1 Kor. 13:2).

Nuorelle Timoteukselle Paavali määritteli Kirjoitusten tuntemisen tarkoituksen: ”että pelastut” (2 Tim. 3:15). Vääräkin tulkinnat on valjastettu palvelemaan tätä tarkoitusta. Alkuseurakuntaa käsitys Jeesuksen paluusta jo heidän elin-aikanaan auttoi kestämaan äärimmäisissä oloissa ja varusti heidät ilolla ja energialla toimia yhteisöissään tavalla, joka koitui monien pelastukseksi (1 Tess. 1:3, 6, 8, 10). Pelastettujen yhteinen piirre on se, että he seuraavat Karitsaa, koska tämä on ”*arvollinen*” (Ilm. 4:11; 5:9). Jos emme arvosta häntä tänään, mitä annettavaa hänellä on tulonsa päivänä?

Jeesuksen oma adventtitoivo on: ”Että tekin olisitte siellä, missä minä olen.” Sinä ja minä riitämme houkuttimeksi hänelle. Onko se totta? Kuka *sen* jaksaa uskoa? – SM

Usko unelmiisi

Kirjoita aine unelmistasi. Sen kehotuksen on moni koululainen saanut opettajaltaan. Niin Tommykin, joka kävi pientä kyläkoulua jossakin Ruotsissa 1950-luvulla. Hänellä oli monia unelmia, mutta aika vähän, mille rakentaa ne. Perhe oli köyhä, ja hän oli joutunut usein muuttamaan isän työn perässä. Siksi Tommylla ei ollut monta ystävääkään. Koulussa ei mennyt kovin loistavasti. Mutta unelmia Tommylla toki oli.

Aineeseensa hän kirjoitti seuraavaa: ”Kun tulen suureksi, minusta tulee taiteilija ja asun maalla talossa, jonka itse olen rakentanut.” Varmuudeksi Tommy laati selvät piirustukset, millainen talo tulisi olemaan.

Lopetettuaan Tommy oli hyvin ylpeä aikaansaannoksestaan. Seuraavana päivänä hän jätti aineensa opettajalle. Kolmen päivän kuluttua hän sai sen takaisin. Sen oikeaan kulmaan opettaja oli kirjoit-

tanut punaisella suuren C:n, huonoimman arvosanan. Kun oppitunti oli ohi, Tommy meni opettajan luo ja tiedusteli, miksi hän oli saanut huonoimman arvosanan.

Opettaja vastasi: ”Tämä on aivan epärealistinen unelma sinun kaltaisellesi pojalle. Olet köyhä, eikä sinulla ole hyvää koulupohjaa eikä minkäänlaista taiteellista lahjakkuutta. Jos kirjoitat aineesi uudelleen niin, että unelmat ovat vähän realistisempia, voin harkita arvosanan muuttamista.”

Tommy ei tiennyt mitä tehdä. Hän mietti asiaa koko matkan kotiin palatesaan. Illalla ennen nukkumaan menoa hän kysyi neuvoa isältään. Isä istuutui Tommyn sängyn reunalle ja katsoi vakavana Tommya. ”Sehän on sinun unelmasi. Sinä päätät, mikä on tärkeää.” Seuraavana päivänä Tommy jätti aineen sellaisenaan opettajalle sanoen: ”Opettaja voi pitää arvosanansa, minä pidän unelmani.”

– Eeva-Liisa Vihermä

«Kaikille tuli uni» Onkohan ajatus Kristuksen paluusta kärsinyt inflaation, kun lähes kaikille näyttää tulleen uni (Matt. 25:5). Olisiko syynä motiivit, joihin ”markkinoinnissa” on vedottu? Uhkakuvat, sodat, katastrofit, rangaistuksen pelko, palkkion toivo eivät ehkä sittenkään ole tämän ”autuaallisen toivon” arvoisia kiihokkeita (Tiit. 2:33).

Paluustaan puhuessaan Jeesus siirtääkin painopistettä globalista yksilötasolle. Hänen huolensa on, ”että selviäisitte kaikesta siitä, mitä on tapahtuva, ja kestäisitte Ihmisen Pojan edessä” (Luuk. 21:36).

Kukaan ei voi toisen puolesta selvitä tai kestää. Jeesus kehottaa: ”Rukoilkaa itsellenne voimaa” (Luuk. 21: 36). Itsellenne? Että juuri sinä selviäisit, sinä kestäisit. Tätä aspektia ei ehkä ole julistuksessa aina huomioitu. Korostus on ollut ulkokohtaisissa spekuloinneissa tapahtumainkulusta, eri tekijöistä historian näyttämöllä, maailman, seurakunnan tai oman ”valmiuden” tai sen puutteen pohtimisessa.

Sille, joka ei itse pysty ottamaan askeltakaan taivaan suuntaan, joka on luhistumaisillaan kynnykselle jaksamatta edes kiertää avainta lukossa, ainoa lohtu on, että joku on jo mennyt sisälle omilla avaimillaan ja avaa valmiiksi oven. Siitä on kyse. ”Heidän edellään kulkee tien aukaisija” (Miika 2:13). Siten uupuneetkin ”murtautuvat portista ja lähtevät”, murtautuvat kuolemasta elämään, jollaiseksi elämä alun alkaen oli ajateltukin. Ajatukseen, että ”vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema” (1 Kor.15:26), eivät tulevatkaan sukupolvet väsy. Kaikki tarvitsevat toivoa. – SM

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

Ollaan kartalla

”Pysykää siis alati valveilla”

– Luuk. 21: 36

Rooman kirkko on nähty aikoinaan yhtenä Ilmestyskirjan pedoista sarvineen. Mutta yhteen tiettyyn toimijaan jäähäytämisen menneisyydessä voi estää hävittämistä, mikä on ajankohtaista nyt. Ei riitä, että kerran heräsitte. Pysykää hereillä. Tarkkailkaa, tunnistakaa pedon valta ja luonne, toimintamallit ja periaatteet, missä ne ilmenevät tänään.

Missä on tämän päivän ”Rooma”?

Missä on liikkeellepanevana voimana viha, pakkovalta, pyrkimys ”uuteen” maailmanjärjestykseen? Missä totalitarismi riistää yksilönvapauden ja ihmis-oikeudet? Missä toisinajattelu ja vallan kritisointi merkitsee hengenvaaraa? Missä aggressioita harjoitetaan uskonnollisin perustein? Missä uskonto operoi poliittisen järjestelmän kautta?

Petomaisuuden perikuva

Ehkä räikein petomaisuuden muoto on pedon suhtautuminen ”omiinsa”. Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä, Palkkapaimen ”ei välitä lampaista”, hän tulee ”vain varastamaan, tappamaan ja tuhoamaan” (Joh. 10:10, 13).

Onko tänään vallanpitoa, jossa hallitsija lähettää sumeilematta kansalaisiaan tulen ruoaksi omaa agenda ajassaansa? Onko sodankäyntiä, jossa oman maan naisia, lapsia ja sairaita käytetään ihmiskilpinä? Onko toimijoita, joille tarkoitus pyhittää mitkä keinot tahansa? Rekrytoidaanko ihmisiä tekemään hirmutekoja sen hinnalla, että tekijä itse kuolee?

Kaikella valheen voimalla

Pahan sanotaan toimivan kaikella valheen voimalla, tunnusteoilla ja ihmeillä

(2 Tess. 2:11). Rakkauden vastakohta ei ole viha, vaan valhe. Valheista alkuperäisin on: ”Ette suinkaan kuole” (1 Moos. 3:4). Peto, joka käyttää hyväksi ihmisen turhautumista ja toivottomuutta, lupaa paratiisin nautintoja, vaikka todellisuudessa kohteelta riistetään sekä tämä elämä että mahdollisuus tulevaan.

Toinen, etenkin lasten ja nuorten keskuudessa menestykselliseksi osoittautunut valhe perustuu itsekorostuksen henkeen, tarpeeseen olla jotakin, tulla nähdyksi, ihailluksi sankarina. Päteminen kytketään asioihin, jotka saavat hakemaan tunnustusta destruktiivisilla keinoilla. Kun sitten ”kasvot”, itsekunniotus ja omanarvontunto, on menetetty, se ajaa ylpeän ihmisen itsetuhoon.

Totaalinen omantunnon ja empatian puute on viimeinen aste, jonka saavuttuaan paha voi esteettä toimia laajassa mittakaavassa tavalla, josta Jeesus sanoo: ”Jos sitä aikaa ei lyhennettäisi, yksikään ihminen ei säästyisi.” (Matt. 24:22).

Kaksi järjestelmää

Vastakkain on periaatteessa kaksi hallintotapaa: sellainen, joka perustuu pelkoon ja pakkoon, ja sellainen, joka perustuu keskinäiseen luottamukseen ja vapaaehtoisuuteen. Ne eivät yhdistyneet taivaassa, vaan syntyi sota. Se jatkuu maan päällä (Ilm.12:7-9, 12).

Emme ole vielä nähneet kaikkia pedon kasvoja. Jeesus puhuu ahdistuksesta, jonka kaltaista ei ole koskaan ollut eikä tule. Ihmiset menehtyvät pelätessään, mikä maanpiiriä kohtaa.

Sen kuitenkin tiedämme, että kun yksilöllä ei ole ihmisarvoa, vaan ainoastaan välinearvo, kun kokonaisten ryhmien olemassaolonoikeus kielletään, kun tavoitteena on kärsimyksen maksimointi vain siksi, että pystytään siihen, ollaan pedon valtapiirissä riippumatta maantieteellisestä sijainnista, poliittisesta ideologiasta tai uskonnollisesta vakaumuksesta.

– SM

“‘Nöyryys ja hiljaisuus on valtasi salaisuus. Voimalla, väkivallalla et tahdo hallita...”

Naamiot & Kulissit Lopputapahtumia hahmottaessaan Raamattu marssittaa esiin joukon petoja sarvineen. Tulkinnat niistä voivat edelleen olla oikeita, mutta kulissit, joissa peto toimii, voivat vaihtua. Näytämölle nousee tekijöitä, jotka eivät aiemmin ole olleet merkittäviä, mutta ovat sitä nyt.

Strategia voi muuttua senkin vuoksi, että jokin yrittäjä ei onnistu. Kun lohikäärme ei pystynyt tuhoamaan poikalasta, se suuntasi raivonsa tämän synnyttäjään, ja kun sekään ei onnistunut, viha kohdistui tämän muihin jälkeläisiin (Ilm. 12:4-6, 12-17).

Voi olla tärkeää paikallistaa peto ja ennustaa sen tulevia liikkeitä, mutta vielä tärkeämpää on tuntee pedon voittanut. ”Pyrkikäämme tuntemaan Herra! Hän tulee, se on varmaa kuin aamun koitto” (Hoos. 6:3).

Kaikkein tärkeintä on kuitenkin se, että hän tuntee meidät. Traagisinta, mitä voi tapahtua, on se, että hän sanoo: ”Keitä te olette? En tunne teitä?” (Luuk. 13:25).

Mistä hän tuntee meidät? Siitä, millaisten voimien puolelle tässä maailmassa asetumme, millaisia ratkaisumalleja vaalimme ja kannatamme, millaisia keinoja hyväksymme tavoitteiden saavutamiseksi, mille annamme ”äänemme” nyt. Ovatko ne sopusoinnussa hänen valtakuntansa arvojen ja ihanteiden kanssa? Missä hengessä toimimme? Hänen Henkensä hedelmät löytävät Gal. 5: 22, 23:sta.

— SM

Tulilinjaja

Yhdestä kansasta on jälleen kerran tullut luvallista riistaa. Kautta maailman, keskellä demokratioita, tuhannet älykkäät, sivistyneet ihmiset yhtyvät iskulauseisiin, joissa toivotaan tuon kansan ja koko heidän maansa pyyhkäisyä pois maailman kartalta.

Antisemitismi on vain yksi irrationaalisen vihan ilmentymä. Vuonna 2024 joka seitsemäs kristitty, 365 miljoonaa, sanoo kokeneensa vainoa vakauksensa tähden. Kymmenen vuotta sitten (2014) vastaava luku oli joka 24:s. Jopa rauhanfisosofiastaan ihaillut maat, kuten Intia, ovat ”kunnostautuneet” raakuuksissa kristittyjä kohtaan. On kuin olisi siirrytty uuteen vaiheeseen ”vihan ajassa”. Voimme vain toivoa, että ”valittujen tähden se aika lyhennee” (Matt. 24:22). — SM

Mikä maa?

Eräs rintamalta pakenemaan päässyt sotilas kertoo: — Emme saaneet tarpeeksi ammuksia etulinjaan. Emme myöskään vettä ja ruokaa. Haavoituneita ei haettu, ja kaa-tuneiden ruumiit jätettiin paikoilleen mätänemään... Mikä maa? Kenen armeija?

"Alle Menschen werden Brüder"

– Kaikki ihmiset tulevat veljiksi –

Eräs ystäväni oli palannut juuri kesämkiltään, ja selailin hänen matkalukemistaan. Kirja oli **Marcus Tullius Ciceron** (106–43 eKr.) kirjoittama kirja *Laeista*¹ jota hän ylisti mielenkiintoiseksi. Kirjan esipuheen on kirjoittanut **Jorma Kaimio**. Siinä hän avaa Ciceron elämänvaiheita, ja sitä seuraa suomentajan, **Veli-Matti Rissasen**, esipuhe, jossa hän pitäytyy lähinnä itse käännösprosessiin liittyvissä seikoissa.

Aloin lukea Jorma Kaimion tekstiä, ja jo kolmannessa kappaleessa pysähdyin erästä historian vaihetta mielenkiintoisesti kuvaavaan tekstiin: ”Teoksen [Ciceron, *Laeista*] epätäydellisyyteen tässä mielessä vaikuttivat toisaalta Ciceron omat elämänvaiheet, toisaalta se että aihe ikään kuin pakeni kirjoittajan alta. Se ihannevaltio, jonka Cicero kuvasi *Valtio*-teoksessaan (*De re publica*) vuonna 52 eKr. ja jolle hän uudessa teoksessaan pyrki kirjoittamaan lait, kävi seuraavan kymmenen vuoden aikana yhä utopistisemmaksi, yhä epätodennäköisemmäksi.”

”Aihe ikään kuin pakeni kirjoittajan alta” sopii historian saatossa kaikkiin ihannevaltion suunnittelijoihin, perustajiin ja uudistajiin tapahtui se sitten poliittisten, uskonnollisten tai muiden aatteiden sytyttämien vallankumousten ja kansannousujen, aloitettujen sotien tai solmittujen liittojen kautta. Yritykset ovat aina osoittautuneet ”yhä utopistisemmaksi ja yhä epätodennäköisemmäksi”.

”Saksalainen runoilija **Friedrich Schiller** (1759–1805) halusi korostaa vapautta, oikeudenmukaisuutta ja inhimillistä onnea. Hän ajatteli, että kansalaisten hyvinvoinnin ja onnen tulisi olla politiikan keskipisteessä, vain silloin rauha ja iloinen yhdessäolo on mahdollista. 25-vuotiaana (1785) Schiller kiteytti ajatuksensa tunnetussa runossaan ”Oodi ilolle” (An die Freude): ”Alle Menschen werden Brüder” – kaikista ihmisistä tulee veljiä.

”Oodin” jatkuvasta suosiosta huolimatta Schiller kuvasi v. 1800 tukijalleen ja ystäväilleen runoa todellisuudesta irtautuneeksi. Sillä on ehkä arvoa meille kahdelle, mutta ei maailmalle. Hänen silmänsä olivat avautuneet Ranskan vallankumouksen (1798) muututtua valoisasta vapauden aamunkoitosta verisissä vaiheissa yksinvaltiudeksi.

Ludvig van Beethoven (1770–1827) kuitenkin vielä jaksoi uskoa ja toivoa ihmiskunnan veljeyteen. Olihan Ranskan keisari **Napoleon** kukistunut ja rauha palannut Eurooppaan. Beethoven ihaili Schillerin runoa ja otti osan siitä 1824 ensiesityksen saaneeseen 9. sinfoniaansa. Sen 200-vuotismuistona sinfoniaa soitetaan tänä vuonna ympäri maailman. Musiikkina se on ylivertainen sinfoniaoitien joukossa. Mutta oodin ihmiskuntaa koskevan sisällön toteutuminen vapauden ja tasa-arvon suhteen näyttää jälleen paenneen alta pois. Se vaikuttaa entistä utopistisemmalta, entistä epätodennäköisemältä.

Tämän kirjoittamisen aikana poik-

kesin Museokeskus Vapriikkiin. Sen seinässä näin laatan, joka on kiinnitetty muistoksi siitä, että siellä vuonna 1999 järjestettiin ensimmäinen Suomen johdama EU-huippukokous. Kirjoitukseni aihe sai minut ajattelemaan laatan tekstiä aiemmasta lukemastani poiketen. ”Tampereen kokous rakensi Euroopan Unionille yhteistä vapauden, oikeuden ja turvallisuuden aluetta Suomen pääministerin Paavo Lipposen johdolla.”

Jeesus sanoi opetuslapsilleen ennen kuolemaansa: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en selasta jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon” (Joh. 14:27)

Maailma antaa kahdenlaista rauhaa. Se turruttaa ihmisen kaikenlaiseen riskiriitaan. Mutta on myös vilpittöntä ponnistelua rauhan puolesta. Heistä Jeesus sanoi: ”Autuaita ovat rauhan tekijät, he saavat Jumalan lapsen nimen.” He ovat enkeleitten asialla, jotka pidättelevät petomaisten valtakuntien väkivallan tuulia (Ilm. 7:1; Dan. 7:2).

Siinä työssä tapahtuu epäonnistumisia, mutta myös onnistumisia. Emme saa pitää turhina ponnistelujaa rauhan hyväk-

Napoleon (1769-1821) teki toukokuussa 1800 vuodenaikaan nähden ”mahdottoman” Alppien ylityksen. Jacques-Louis David (1748-1852) maalasi aiheesta useita tauluja. Kuka ylittäisi Ranskan poliittiset ”Alpit” vuoden 2024 vaalien jälkeen, kun äärilaitojen pitäisi muodostaa koalitioita, ”keisari” Macronin keskitie ei kelpaa, voittajaksi julistautunut vasemmistoryhmittymä ei pääse yksimielisyyteen ehdokkaistaan tärkeisiin virkoihin... Veljeys on kovalla koetuksella.

Moni kakku päältä kaunis Useat viime vuosisadan kommunistijohtajista hautoivat vallahumousideoitaan Pariisin kahviloissa. Sieltä myös ”Veli nro 1”, alias Saloth Sar, alias **Pol Pot** nappasi utopiansa: maalaiselämä ilman modernia tekniikkaa, kaupunkia, yksityisomaisuutta, kulttuuria, koulutusta, uskontoa, toisina ajattelijoita. Paljonko sellainen maksaa? Puhutaan 1,7 miljoonasta – ihmishengestä. 200000 äkkiteloitettuna, loput kidutuksen, nälän, sairauksien ja kovan työn uhrina (*Levande historia*, 4/2010).

Moni aate on teoriassa kaunis, mutta ”kun tilinteon hetki tulee, ne eivät kestä” (Jer. 51:18). Kambodža ei puolessa vuosisadassakaan ole toipunut punaisten khmerien kolmen vuoden kokeilusta 1975-1978. Sen HDI (Human Development Index/ inhimillisen kehityksen indeksi) on vain 0,593 (sija 146). Suomen vastaava luku: 0,942 (sija 12). HDI:n lähtökohtana on elinajan odote, koulutus ja elintaso.

On monia bruttokansantuotteeltaan rikkaita maita, joiden HDI on silti alhainen, koska vauraus on yksien hallussa. Raamattu sanoo: ”Sinun ovat kaikki kansat” (Ps. 82:8). Mitä onkaan päättäjänä joutua vastuuseen niiden hyvinvoinnista! ”Puolustakaa orpoja ja onnettomia, huolehtikaa köyhistä ja kurjista. Pelastakaa vähäväkiset, vapauttakaa heidät sortajien käsistä” (Ps. 82:3, 4). Se, millä indeksillä taivas mittaa, on ilmaistu 2. Moos. 20:2-17 ja 1 Kor 13:1-8.

– SM

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

”Jos olemme panneet toivomme Kristukseen
vain tämän elämän ajaksi, olemme sääliävimpiä kaikista ihmisistä.”

– 1 Kor. 15: 19

”Mutta kun katoava pukeutuu katoamattomuuteen
ja kuolevainen kuolemattomuuteen,
silloin toteutuu kirjoitusten sana:

– Kuolema on nieltä ja voitto saatu.”

– 1 Kor. 15: 54

si, ei enkeleitten, mutta ei myöskään ihmisten.

Jeesus puhui kuitenkin toisenlaisesta rauhasta, jonka hän jätti seuraajilleen: ”minun rauhani”. Tästä rauhasta on vahva sana Heprealaiskirjeessä: ”Noilla kahdella järkähtämättömällä sanallaan, joissa hän, Jumala, ei voi valehdella, hän tahtoi rohkaista meitä, hänen turviinsa paenneita, ja kannustaa pitämään kiinni toivosta, joka on edessämme. Se toivo on elämämme ankkuri, luja ja varma. Se ulottuu väliverhon tuolle puolen” (Hepr. 6:18,19).

Näissä jakeissa oikeastaan olennaista on se, että toivo kiinnittyy ankkurivertauskuvalla lujasti esiripun takana olevaan armoistuiheen. Tämä kiinnitys tekee toivosta kristillisen.

Jeesus puhui konkreettisemmin, mihin heprealaiskirjeen ”edessämme olevaan” asiaan toivo kohdistuu. ”Älköön teidän sydämenne olkoon levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni

kodissa on monta huonetta – enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan. Minä menen valmistamaan teille sijaa, mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, jotta saisitte olla siellä missä minä olen” (Joh. 14:1-3).

Pari seurakuntamme muusikkoa lähetti tämän kevään aikana minulle kahdeksan laulua suomennettavaksi ja yhden muokattavaksi. Yksi piirre niissä kiinnitti huomioni. Yli puolet lauluista kertoi uudesta maasta ja kaipuusta sinne. Johuuko se epävarmasta tilanteesta yleensä maailmassa ja erityisesti Euroopassa. Myös seurakunnassani valinta yhteislauluissa osuu usein laulukirjamme viimeisiin lauluihin. Etenkin silloin, kun levottomuuksien keskeltä Suomeen muuttanut henkilö johtaa tilaisuutta.”Taivas ja iankaikkinen elämä” osasto laulukirjassamme on toivoa täynnä. – Joel Niininen

¹ Markus Tullio Cicero: *Laeista*, (*De Legibus*), suom. Veli-Matti Rissanen, 2004, WSOY.

Puhukoon Jeesus, puhukoon Daniel...

Tämän kirjoituksen tarkoitus ei ole kumota mitään vanhoista profetoiden tulkinnoistamme, vaan herättää keskustelua uudenaikaisista tulkintamahdollisuuksista. Ehkä voimme löytää tulkinnan, joka ei rajoitu Eurooppaan ja joka sopii paremmin myös oman lähipiirimme epäileville ihmisille.

Japanissa työtä tehnyt evankelista näytti kuulijoilleen kuvaa Danielin kuvapatsaasta ja kertoi useimmille adventisteille tutun valtakuntaluetellon: Babylon, Persia, Kreikka ja Rooma ja Rooman raunioista syntynyt Eurooppa. Sitten hän sanoi jotakin, mihin kuulijoiden oli helppo samaistua. Patsaan jalat olivat osin savea. Tietäväthän kaikki, miten heikkoja jotkut Euroopan valtioista ovat ja kuinka kulttuurikin on siellä rappiolla. Hyvä esimerkki Raamatun opetuksen paikallisuudesta sovelluksesta.

Olenkin miettinyt, kuinka voisimme ymmärtää Lähi-Idästä alkavat ja Eurooppaan keskittyvät profetiamme niin, että ne puhuttelisivat myös muiden maanosien ihmisiä. Lisäksi huolena on se, etteivät tulkintamme enää sytytä tavallista eurooppalaistakaan kuulijakuntaamme. Ihmiset täällä Pohjolassa epäilevät. He ovat kuulleet liian monta esimerkkiä epäonnistuneista aikalaskelmista, tai eivät usko selityksiämme, kun Wikipedia ei kerro mitään Meedo-Persiasta tai paauiuden noususta vuonna 538.

Seurakuntamme sisälläkin yhä useammat kyselevät, mitä hengellistä on jonkun historian vallan tai vuosiluvun määrityksessä. Eihän valtakuntien nimeäminen tai tapahtumien vuosilukujen määrittely voi olla erityisen pyhää tietoa. Oikean tulkinnan etsiminen on joskus kuin uskonnollista ristisanatehtävää: älyllinen harjoitus, joka ei tuota pelastukselle oleellista tietoa. Muuttunut ajattelu on jättämässä

profetiat toissijaiseksi.

Lisäksi tulkintamme ovat monimutkaisia. Niiden löytämiseen ja tarkastamiseen tarvitaan historiakirjoja. Näin siitä huolimatta, että kaiken opetuksemme ideana pitäisi olla tulkita Raamatua Raamatulla. Profetiaopetuksemme monimutkaisuus on ongelma, koska se saa seurakuntalaiset ulkoistamaan tulkitsemisen pastorille (tai jollekulle historiasta innostuneelle maallikolle). On helpompi kysyä neuvoa kuin selvittää asia itse.

Nyt teen pienen kokeen. Mitä voisi löytyä, jos jättää historiakirjat sivuun ja lukee Danielia vain Raamatun avulla. Sama malli voi avata tien selkeämpään Ilmestyskirjankin ymmärtämiseen, niin kuin norjalainen tutkijaveli **Sigve Tonstad** on englanninkielisessä kirjassaan *Revelation* osoittanut. Oma yritykseni kuitenkin rajoittuu Danieliin ja vain yhteen sitä selittävään Raamatun tekstiin.

Puhukoon Jeesus

Danielin kohdalla Raamatusta löytyy yksi yliverlainen tulkitsija, Jeesus. Nimitäin puhuessaan ajan merkeistä (Matt. 24 ja 25, Markus 13, Luukas 21) hän lainaa Danielia kerran suoraan ja kymmeniä kertoja epäsuorasti. Epäsuora lainaus on sellainen, jossa Jeesuksen ajatuksen takana on joku Danielin kirjasta löytyvä asia. Lisäbonuksena on vielä se, että Jeesuksen puhe on Raamatun selkein profetia, niin helppo, että alakoululainen pystyy sen lukemaan ja ymmärtämään. Muut profeetat Jeesus jättää sivurooliin, ehkä hän rakasti juuri Danielin kirjaa.

Kun Jeesuksen Daniel tulkintaa katsoo, heti ensimmäinen havainto on vähän hämmentävä. Hän ymmärtää asiat toisin kuin me. Me odotamme hyvän Daniel selittäjän määrittelevän tarkkaan Danielin kuvaamien petovaltojen historialliset täyttymykset ja kirjasta löytyvät aikalaskelmat. Jeesus kuitenkin sivuuttaa ne ja ulottaa Danielin profetiat kaikkiin

Daniel tiesi, ettei Babylon tai sitä seuraavat valtakunnat yksin hallitsisi koko maailmaa. Pedot ja sarvet ovat jatkumo kaikista valloista, joita paha välikappaleenaan käyttää.

kansoihin. Ehkä Jeesus näkee Danielin kirjassa saman kosmisen sodan hyvän ja pahan välillä, joka on useimmille meistä tuttu *Suuri taistelu* -kirjasta.

Jeesus ei pysähdy siihen, että rautainen Rooma hänen aikanaan jo hallitsi. Hän katsoi pitemmälle ja sanoo ”kansat” tai ”kaikki kansat”.

Hänen tulokseenaan vainoajana ei ole yksi petovalta. ”Kaikki kansat vihaavat teitä minun nimeni tähden” (Matt. 24:9). Jeesuksen tuomiokäytävään ei rajoitu vain muutama valta: ”Kaikki kansat kootaan hänen eteensä” (Matt. 25:32) (kursiivi lisäty).

Puhukoon Daniel

Mutta niinhän Danielinkin on täytynyt asia ymmärtää. Kyllä hän tiesi, ettei Babylon tai mikään sitä seuranneista valtakunnista yksin hallinnut koko maailmaa. Kuitenkin luvun 2 patsaan tuhonnut kivi ja lukujen 7 ja 8 tuomio, vaikka niissä nimeltä mainitaan vain muutama valta, koskevat kaikkia maailman valtakuntia. Päättyväthän näyt siihen, että ne kaikki saavat loppunsa ja alkaa Jumalan ikuinen valtakunta.

Ehkä Danielkin tarkoitti näkemänsä pedot ja sarvet esimerkeiksi, joiden jatkoksi voi lisätä kaikki maailman

vallat, joita paha yrittää välikappaleenaan käyttää.

Yksi tärkeimmistä kohdista Jeesuksen puheessa oli kehoitus uskollisuuteen. Se antaa avaimen nähdä Danielin kirja toisin kuin yleensä näemme. Jeesus sanoi: ”Joka kestää (vanha käännös: ”vahvana pysyy”) loppuun asti, pelastuu” (Matt. 24.13.)

Tätä täytyy pitää tärkeänä hengellisenä opetuksena, joka sekin löytyy Danielin kirjasta. Sitä ei kuitenkaan ole helppo nähdä Danielin näkysarjoissa tai niiden selityksissä (paitsi ehkä luvussa 12). On käännytävä kertomuksiin Danielin ja hänen ystäviensä kokemuksista Babylonissa. **Daniel valitsi nämä kertomukset tarkoituksella kuvataksaan eri tapoja, joilla näkyjen petovaltat Jumalan lapsia ahdistavat.**

Kertomukset ovat Danielin hengellisen opetus, eikä hänen näkyjään pitäisi koskaan tulkita ilman niitä. Ne opettavat luottamusta Jumalaan, rukouksen voimaa, Jumalan halua pelastaa ja uskollisuutta vaikeiden uhkien edessä.

Tärkein sanoma

Melko pieni osa kaikista kaikkien aikojen uskovista on saanut elää niin helpoissa ja turvallisissa oloissa kuin useimmat meistä. Ehkä meidän tilannettamme lähellä on Danielin luku 1. Siinä nuorille heprealaisille tarjottiin epäjumalille uhrattua ja ehkä juutalaisilta kiellettyä ruokaa.

Kiusaus tuli ihmisten odotusten luomasta paineesta, ja vaarana oli menestysmahdollisuuksien menettäminen. Daniel päätti kuitenkin lujasti olla uskollinen, ja Jumala vastasi hänen ja hänen ystäviensä rukoukseen.

Toisissa luvuissa panoksena oli henki, oli tulinen pätsi ja leijonien luola. Jälleen rukous ja Jumala toivat voiton. On uhka pieni tai suuri, nämä kertomukset antavat hyvän neuvon: Toimi niin kuin Daniel ja hänen ystävänsä.

On muuten vähän kummallista, että olemme jättäneet nämä kertomukset las-

ten opetukseen, vaikka juuri niissä on kaikkein oleellisin siitä, mitä Daniel tai Jeesus hänen tulkintaan halusivat medän oppivan. ”Joka kestää (vahvana pysyy) loppuun asti, pelastuu...”

Jeesuksen tavoin luettuna Danielin tulkinnassa historia ja aikalaskelmat jäävät sivurooliin. Jeesus kieltää meitä edes yrittämästä laskea hänen tulonsa aikaa. Niiden sijaan on seurattava ajan merkkejä, maailman tapahtumia.

Kyllä hän, ehkä juuri Danieliin viitaten, toteaa löytyvän kansoihin liittyviä aikoja, vaikka hänen sanansa jäävätkin vähän mystisiksi: Vieraat kansat polkevat Jerusalemla, kunnes niille annettu aika täyttyy. Ehkä erilaisten aikojen miettimistä ei ole tarkoitus kokonaan unohtaa.

Olipa uhka suuri tai pieni, tee kuin Daniel ja hänen ystävänsä: rukoile, luota Jumalan haluun pelastaa.

Mikä sitten oli Danielille kaikkein tärkeintä? Danielin suuri sankari on Jumala ja ehkä Jumalan rinnalla ”ihmisen kaltainen”, joka pelastaa Danielin ystävät pätsistä ja on mukana myös tuomiokuvauksessa. **Jumalan suuruus ja suvereniteetti loistavat kautta kirjan tekstin. Petovallatkin ovat Jumalan talusnuorassa.** Se näkyy mm. luvun 4 kertomuksessa Nebukadnessarin hulluudesta.

Sisäinen vaara

Jumalalla on myös vihollinen, jonka pahin toimintamalli ei liity maallisiin valtioihin. Kyse on alkuun viattomalta näyttävästä pienestä sarvesta. Tämä valta

hyökkää temppeliin ja turmelee kaiken. Se hyökkää suoraan Jumalaa vastaan ja surmaa hänen kansaansa.

Jos Jumala on Danielin sankari, on tämä valta kirjan suuri pahis, antisankari. Hänestä Daniel kirjoittaa monin verroin enemmän kuin maallisista petovalloista, ja tämä valta on on pahempi kuin ne kaikki yhteensä.

Oleellinen tuntomerkki on tämän valan asettuminen Jumalan temppeliin. Paha ei siis hyökkää vain Jumalan lasten piiriin ulkopuolelta, vaan sen sisältä.

Jeesus ymmärsi tämän selkeästi omassa Daniel tulkinnassaan. Hän varoittaa niistä, jotka esiintyvät hänen nimissään (Matt. 24:5). ”Monet - luopuvat, he kavaltaavat toisensa - . Monta väärää profettaa ilmaantuu, ja he johtavat useita harhaan” (Matt. 24:10). Jeesuskin piti seuraajiensa keskeltä nousevaa hyökkäystä vaarallisimpana uhkana.

Adventisteina useimmilla meistä liepee turhankin selkeä kuva siitä, mitä valtaa pieni sarvi kuvaa. Jeesuksen sanojen lukeminen sai minut kuitenkin ajattelemaan, että kyse on jostakin vielä paljon pahemmasta ja suuremmasta kuin se paha, jota kristityt ovat toisilleen historiassa tehneet ja kenties vielä tulevaisuudessa tekevät. **Kyse on kaikesta hengellisen vallan väärinkäytöstä, jossa veljet kääntyvät veljiään vastaan.**

Jokaisessa kirkossa, myös adventtikirkossa, valtaa voidaan käyttää väärin. Pahan nousu uskovien keskeltä merkitsee jatkuvaa työtä sen hyväksi, että Jumala voisi säilyttää seurakuntansa Kristuksen rakkauden välikappaleena niin, ettei se lankeaisi vallan väärinkäyttöön.

Aikanaan Isäni kirjoitti kirjan *Maa ilman kohtalontie*, ja päätän tuon kirjan alkupuolelta löytyviin sanoihin: ”Puhukoon Daniel, puhukoon Johannes.” Ehkä isäni halusi ehdottaa, ettei Raamattu tarvitse meidän selittelyämme, koska se selittää itse itseään. Tässä näidenkin mietteitteni tavoite.

– Kai Arasola

Valtiosääntöoppia ruohonjuuritasolle

“Tämän valtakunnan evankeliumi...”
Kukapa ajattelisi evankeliumia valtakunta-asiana. Mutta Jeesus aloitti työnsä puheella valtakunnasta (Matt. 4:17) ja päättää sanoihin: “Te saatte nyt periä valtakunnan” (25:43). Valtakunnilla on oma hierarkiansa, joka säätelee mm. päätösvaltaa. Seurakunta on sekä inhimillinen organisaatio että Jumalan huoneenhaltija (Luuk. 12:42; 1 Kor. 4:1,2). Mikä on sen rooli hengellisessä hierarkiassa?

Kylväjävertaus, osajako (Matt. 13:37-43):

- *Pelto*: koko maailma
- *Kylväjä*: Ihmisen Poika
- *Hyvä siemen*: ne, jotka kuuluvat taivasten valtakuntaan
- *Rikkavilja*: ne, jotka ovat Paholaisen vallassa
- *Elonkorjuu*: maailman loppu
- *Korjuumiehet*: enkelit

Jotkut ajattelevat, että juuri ennen Kristuksen tuloa olisi jossain seurakunta ”vailla tahraa ja ryppyä”. Mutta aito vilja ja valhevehnä kasvavat samassa pellossa elonkorjuuseen asti. Kun Ihmisen Poika sitten ”lähettää enkelinsä neljälle suunnalle kokoamaan kaikkialta, maan kaikista ääristä ne, jotka hän on valinnut” (Matt. 24:31), hän lähettää myös ”kokoamaan hänen valtakunnastaan kaikki, jotka viettelevät pahaan ja harjoittavat vääryyttä” (Matt. 13: 41). Hänen valtakunnastaan, siis Jumalan lasten joukosta. Kummassakaan tapauksessa lajittelijana ei toimi vilja toistaan vastaan, vaan jaon suorittavat enkelit (Matt. 13: 49, 50).

Silti uskonnollisissa yhteisöissä saatetaan esiintyä vallankäyttöä vastoin tätä Jumalan valtiosääntöä. *”Valtiosäännöllä tarkoitetaan niitä oikeudellisia sääntöjä, joiden mukaan valtion toiminta järjestetään ja erilaiset valtioelimet työskentelevät ja tekevät päätöksiä. Tärkein val-*

tiosääntöoikeudellinen oikeusnormi on perustuslaki” (eduskunta.fi).

Jumalan valtakunnan perustuslaki on rakkaus, lakia tämentävänä asetuksena armo. Se on juridisesti sitova: ”Joka ei toista armahda, saa itse armottoman tuomion, mutta joka armahtaa, saa tuomiossa riemuvoiton” (Jaak. 2:13).

Yhtenäisyyttä tavoitellessaan kirkko voi erehtyä käyttämään uskonnollista arvovaltaa sellaisissakin asioissa, jotka ovat vain Ylipaimenen ja lampaan välisiä. Saatetaan kyseenalaistaa jäsenten ”kansalaisoikeus” koetella kaikki ja pitää se, mikä on hyvää (1 Tess. 5:21). Tai hylätään periaate ”Tyytykää siihen, mitä on kirjoitettu” (1 Kor. 4:6) asettamalla yhteisöön kuulumiselle ehtoja, joille ei ole raamatullista pohjaa. Valtiosääntöön kuuluu *”yksilön oikeusaseman perusteet, perusoikeudet sekä osallistumis- ja vaikutusmahdollisuudet”* (oikeusministeriö.fi).

Mitä on kirjoitettu

1) *Portti* on kaikille sama: ”Se, joka tulee sisään minun kauttani, pelastuu” (Joh. 10:9). ”Te, ihmiset, olette minun lampaani, minun laitumeni lampaat” (Hes. 34:31). Minun, ei organisaation. Organisaation jäsenenäkin uskovien ensisijainen lojaaliteetti kohdistuu Ylipaimeneen.

Osansa oikein oivaltanut johto hyväksyy Jumalan suvereeniuden hengellisessä hierarkiassa ja ymmärtää, ettei seurakunta ole arvovaltataistelun foorumi, vaan elon Herralle kuuluvan sadon kasvualusta. Jokaisella jyvällä on saatava olla omat juuret (Matt. 13:21).

2) *Sisälle* mentyään lammas on yhä itsenäinen, Paimeneen suorassa suhteessa oleva yksilö: ”Hän voi vapaasti tulla ja mennä, ja hän löytää laitumen” (Joh. 10:9). Siis lauman puitteissakin hänellä on lammastarhan omistajan lupa etsiä ”omaan” niitynkulmaansa.

Tätä oikeutta rikkovia moititaan ankaresti: ”Te olette kyljillänne ja hartioillan-

ne sysineet heikkoja, te olette puskenneet niitä sarvillanne, kunnes olette saaneet *ajetuksi ne laumasta*” (Hes. 34:21, kurs. lisätty).

3) *Laumaa* koskee yksi ehto: ”Ne kuulevat minun ääneni. Niin [= siten/sillä tavoin/sen seurauksena] on oleva yksi lauma ja yksi paimen” (Joh. 10:16). ”Minä panen yhden paimenen heitä kaitsemaan, palvelijani Daavidin (Hes. 34:23).

Olla yhtä, vaikka kaikki eivät yhdy kaikkeen, mitä vakiintuneena käsityksenä esitetään, on korkeamman tason yhtenäisyyttä kuin se, että kaikki jo valmiiksi ajattelevat samalla tavalla.

”Loppuseurakunnalla” on ”alkuseurakunnan” tavoin vapaus jättää asioita avoimeksi. Paavali toteaa: ”Jos jossakin kohden ehkä ajattelette toisin, Jumala on ilmoittava teille, kuinka asia on. Meidän on vain jatkettava eteenpäin siitä, mihin olemme päässeet” (Fil. 3:15, 16). Useissa käännöksissä* jae 16 sisältää ajatuksen: kunhan toteutamme sitä, minkä jo ymmärrämme.

Kuulla, ymmärtää, toteuttaa

”Joka kuulee sanan ja ymmärtää sen”, tuottaa satoa (Matt. 13:23). Joka ei ymmärrä, siltä Paholainen ”sieppaa pois sen, mikä hänen sydämeensä on kylvetty” (Matt. 13:19). Kylväjävertausta selittäessäänkin Jeesus varmisteli: ”Ymmärrättekö nyt kaiken tämän?” (Matt. 13:51).

Entä jos ei ymmärrä kaikkea samoin kuin seurakunta opettaa? Pitääkö ymmärtämättömät sysätä ulos ”synagogasta”? Sellaisesta menettelystä sanotaan: ”Te olette kohdelleet lampaitanne tylysti ja kovin ottein. -- minun lampaani ovat joutuneet petojen suihin, kun ne ovat joutuneet *erilleen laumastaan*” (Hes. 34:5, kurs. lisätty). ”Lampaitanne” – vastullenne nyt uskottuja, mutta edelleen ”minun” lampaitani. ”Te ette ole hoivanneet uupuneita, ette ole lääninneet

sairastuneita ettekä sitoneet murtunutta jalkaa, te ette ole etsineet kadonneita ettekä lähteneet eksyneiden perään” (Hes. 34:4).

Yksilö, seurakunta, tehtävä

Tämä Jumalan seurakuntavisio ei näy kelpaavan kaikille itsensä oikeaksi jäännökseksi mieltäville. Haikaillaan ”alkuperäisen” adventismin perään. Unohdetaan, että totuus on dynaamista, etenevää: ”Ymmärrys lisääntyy” (Dan. 12:4). Myös 1800-luvun jälkeen.

Tätä kaipuuta kuviteltuun kulta-aikaan voisi verrata opetuslasten odotuksiin Jeesuksen taivaaseenastumisen päivänä: ”Herra, onko nyt tullut se aika, jolloin sinä rakennat Israelin valtakunnan uudelleen?” (Apt. 1:6). Leimautuminen historiallis-biologiseen Israeliin oli niin vahva, että vasta helluntaina heille valkeni Jumalan maailmanlaajuinen suunnitelma. Olla mukana siinä korvasi heille kaiken.

Jumala ei ota pois adventisteiltakaan mitään, mihin ollaan leimauduttu, antamatta jotain parempaa tilalle. Mitä olemmekin ymmärtäneet erikoisopeistamme, ne ovat luonteeltaan abstrakteja, ajattelun tasolla olevia asioita. Miksi antaa sellaisen hajottaa, kun voitaisiin niin paljossa konkreettisesti olla yhtä? Vaikkapa lähimmäisenrakkaudessa. Se on valmiiksi puhdasta, tahratonta jumalanpalvelusta (Jaak. 1:27).

Kylväjävertauksen valtiosääntöopillinen evankeliumi ruohonjuuritasolle on tämä: 1) Uskoaan ei tarvitse eikä edes saa laumassakaan ehdollistaa jonkun toisen uskoon tai sen puutteeseen, oikeaoppisuuteen tai kerettiläisyyteen. 2) Rikkaviljan kitkentä tai toisten korsien laaduntarkkailu ei kuulu ihmiselle. 3) Seurakunta on alisteinen Jumalan hierarkialle, jossa lauman ja johtajien osa on kuulla Ylipaimenen ääntä, joka sanoo: Minun opetuslapseni teidät tunnetaan siitä, että rakastatte toisianne (Joh. 13:35).

– SM

*) mm. NuBibeln, Luther Bibel 1984, NIV Cultural Backgrounds Study Bible)

Kaksi kohtaloa, yksi Jumala

Yksi otetaan elävänä tulisissa vaunuissa taivaaseen (2 Kun. 2:11). Toinen sairastaa ties kuinka vaikeasti ja kauan, ennen kuin kuolee (2 Kun. 13:14). Kaksi kohtaloa, yksi Jumala.

Elia, välillä tulieluinen, rohkea, välillä masentunut ja pelokas rintamarkkuri. Hänet päästetään kuolemaa kokematta ikuisuuteen. Elisasta ei kerrota, että hän olisi koskaan horjunut uskosaan tai laistanut tehtävästään. Miksi ei siis Elisaakin? Hän kuoli ja haudattiin.

Mutta kerrotaan, että hänen luittensa viereen luolaan kiireessä heitetty vainaja virkosi eloon (2 Kun. 13:20-21). Tuntematon sai takaisin elämän siksi, että hän, Herran profeetta, kävi läpi koko prosessin – vanhuuden, sairauden, haudan pimeyden.

Murehtiiko Elisa kohtaloaan sinä päivänä, jona tuo mies tulee ja sanoo:

– Sinäkö se olit? Sinäkö annoit minulle uuden mahdollisuuden?

Elia katsoo tuota kohtaamista vierestä. Miksi en minäkin saanut olla jolleen hengenpelastaja? Mutta toisaalta... Jos olisin aikanaan kuollut tavallisesti, en olisi päässyt Kirkastusvuorelle tapaamaan Mestariani (Matt. 17:3). Olisi pitänyt odottaa viimeiseen päivään asti.

Kaksi profeettaa astelee hiljakseen kohti valtavaa juhlapöytää yksimielisinä siitä, että kaikki on hyvin. Ollaan perillä. Vähän eri reittejä vain. – SM

“... näette Abrahamin ja Iisakin
ja Jaakobin ja kaikki profeetat
Jumalan valtakunassa...

Idästä ja lännestä,
pohjoisesta ja etelästä
tulee ihmisiä,
jotka käyvät aterialle
Jumalan valtakunnassa.”

– Luuk. 13:28, 29

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Vaaleanpunainen kukka

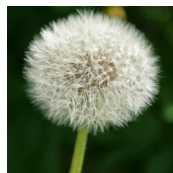
Alla avaran taivaankannen,
äärellä aavan veen
on hyvä maata kalliolla,
luontoa,
sisintään tarkastella.

Kas, vaaleanpunainen kukkanen
varjossa siirtolohkareen.
Se vertautuu vaiheeseen menneeseen
niin vahvasti sydämeen sattuneeseen.

Mut' niin kuin kukkanen
vaaleanpunainen
äärellä aavan veen
varjossa siirtolohkareen
elää ja
kukoistaa itsekseen,
voin elää
minäkin edelleen.

Vaikka sydämeen välillä sattuu,
menneet asiat mieleen muistuu,
on silti ylläni
avara taivas ja
allani
tukeva maa,
voin rohkeasti matkaa
taas jatkaa,
uutta päivää odottaa. – Päivi Vartija

Au- rin- ko- kukka

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

Lehtesi
kehoa ravitsevat,
puhdistavat,
nuppu
arvoitukselliset
kiehtovat,
kukkasi kuin
pikku auringot,
kesän airuet,
siemenpallosi
riemu lapsien –
voikukka,
vihaama
monien viljelijäin,
rakastama
ravintotieteilijäin,
kaipaama
kaunosielujen,
osa Suomen luontoa
oleellinen.

Mitä olisi pohjoisen kesä ilman
aurinkoniittyä,
aurinkoseppelettä,
aurion kurkistusta
raosta asfaltin,
reunustalta rakennuksen,
ilman sinua,
pohjoisen aurinkokukkaa?

– Päivi Vartija

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

Voikukassa kaikki on syötävää. Kasvia käytetään tuoreena, kuivattuna uutteenä, pillereinä, yrttiteenä ja – kahvin hinnan ampaistua pilviin – pian myös kahvin korvikkeena, ei ainoastaan kofeiinittomana vaihtoehtona, vaan ekotekona: ”Otetaan, mitä on...”

Kukista voi tehdä mm. simaa, kaljaa, marmeladia. USA:ssa ja Englannissa voikukan juurijauhetta ahmitaan 50 000 tonnia vuodessa.

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

VOIKUKKA (*Taraxacum Officinale*) voi lisääntyä **apomiktisesti** eli ilman pölytystä. Suomessa sen **pikkulajeja**, jotka eroavat hyvän vähän toisistaan, mutta säilyttävät erot sukupolvesta toiseen, on 400-500. Ravinteita voikukka sisältää lähes kolminkertaisesti muihin salaattikasveihin verrattuna. A-, B-, C- ja E-vitamiinin lisäksi siinä on D-vitamiinia, mikä on harvinaista kasvikunnassa. Siitä saa myös kalsiumia, kaliumia, mangesiumia, rautaa, flavonoideja. Se ei pinaatin tavoin kerää nitraatteja, mutta raskasmetallien vuoksi niitä kannattaa poimia vain puhtailta, varjoisilta paikoilta. *Lehder*: ennen kukintaa, n. 2/3 latvasta lähtien laskettuna. *Nuput*: kun vielä supussa maanrajassa lehtiruusukkeen keskellä. *Kukat*: sitä mukaa kuin aukeavat. *Juuret*: myöhään syksyllä tai aikaisin keväällä.

Sodan aikana 1940-luvulla Suomessa tutkittiin kumivoikukkaa (*Taraxacum kok-sagis*) Nokian renkaiden raaka-aineeksi. Laatu oli hyvä, kannattavuus huono – tuoloin. Kun nyt etsitään uusiutuvia kumin lähteitä, rikkaruohosta voi tulla tärkeä myös teollisuudelle. Rohto-ominaisuuksien vuoksihan sitä jo viljellään monin paikoin.

Jos tästä pölyttäjien paratiisikukasta haluaa päästä eroon, se on poistettava koko juurineen, sillä se leviää juuren palasistakin. Siementen tuhoaminen kompostissa vaatii vähintään +65 asteen lämpötilan. Hahtuvien nerokkaaseen lentotekniikkaan perustuvaa liitoa kauas kasvupaikalta on vaikeampi torjua.

– SM

Aikahuoneet

Avasimme oven toiseen huoneeseen, kun elämämme muuttui.
Kun pysähdys yllätti.
Ei osannut enää mitään muuta kuin olla hiljaa. Vaieta. Mykistystä.
Hiipien, kuin salaa, tulivat samat ajatukset, samat puheet,
sama tunteiden köyhyys, sanojen tyhjiys.
Samat käsien liikkeet, askelten jälki lattialla ja ilmeettömät kasvot.
Pöydällä kaksi samaa lautasta, kaksi lasia, haarukat ja veitset.
Samat haaveet, samat katkerat katumukset, hukkaan menneet toiveet,
pettymysten kuluttavat muistot.
Sama kaipuu, sama uuden ikävä.
Sama turhuus, sama pettymys.

Jättikö jo rakkaus ja kului loppuun?
Missä kaikki ihanat, kauniit ja elämänmakuiset hetket?
Sammuiko uskokin?!
Jätimmekö itse ne eiliseen, vai putosivatko, repeytyivät irti salaa,
jo uskoen, että emme kaipaa mitään niistä?

KUVA: MARY MUTAHI

KUVA: LEENA RUNDGREN

Huoneeseen, jossa aika on imeytynyt seiniin,
pyrähtää pieniä jalkoja, pieniä innostuneita, heiluvia käsiä
ja raikkaitten äänten iloa,
naurua, kuin soliseva puro, ja sanoja, joissa elämisen into ja onni!
Kasvojen hymyssä kesän aurinko.
Pienet, ihanat elämät, joissa säkeneet meidän menneestä,
kaukaisesta kasvustamme ja viattomuudestamme.

Mekin nauramme, kirjaamme ja leikimme – kuin ennen.
Väsyneet silmämme uusissa kirkkaissa väreissä.

Siinä hetkessä uskomme Luojaamme vahvasti.
Me elämme
ja kuljemme kohti tulevaisuutta ja uutta päivää.

Tuo hetki on elämän voimaa, Jumalan lupausta,
kun pienet jalat tanssivat huoneesta pois varjot ja ankeat hämärät nurkat.
Kun pienet sydämet, meistä kerran syntyneet,
valaisevat rakkautta meidän väsyneisiin sydämiimme.

Elämän on oltava tällaista: uskoa toivoa ja rakkautta,
jatkuvaa ja voimallista.
Näinkö Jumala antaa voimaa
– että kun jälleen istumme hiljaisuudessa,
missä sama kellon naksutus
täyttää huoneemme yksinäiset seinät,
ja seinillä muistojen taulut tuntuvat räjähtävän rikki,
kuin nekin paetakseen takaisin alkuhetkeen,
– että emme itse romahdakaan ja murskaannu,
vaan että pienten sydänten voimat, ilot ja vilpiton rakkaus
ovat Jumalan läsnäoloa!

Aloittaa taas alusta,
tämä hetkestä, askel kerrallaan.
Suuren Jumalan läsnäolo
pienissä ihmisissä.

Meillä kaikilla hidastuu askel
ja väsymme uusiin tuuliin.
Elämän erilaiset vauhdit
on jo edeltä ajoitettu,
ja huoneissa aika muokkaa
valon ja hämärän,
niinkuin se kuluttaa elämäämmeikin.

KUVA: IRLMEI MELAND

Kuitenkin meissä on ikuinen Jumalan voima,
meihin annettu Henki, joka ei salli rikkoa maljaa,
ei katkoa heikkoakaan lankaa,
ei tukahduttaa melkein sammunuttakaan liekkiä,
eikä katkaista ikuista, täydellistä Rakkautta,
joka on puhtaalla kullalla koristettu sydämiimme.

Juuri tietoisuus tässä pienuudessa tästä kaikesta Suuresta,
– huolimatta kaikista varjoista, kaikista rikkoutuneista ikkunoista
ja hajonneista ovista –
on niin suurta ja voimallista, että se pakottaa meidät juoksemaan ulos,
pois huoneista, pois suljetusta ja tukahdetusta,
nähdäksemme ja kokeaksemme selvemmin,
mitä on Elämä, mitä on elää Pyhää Elämää!

– Leena Rundgren

Lue opasteet

Viime yönä näin unta. Olin menossa jollekin tärkeälle kurssille. Tapasin tuttuja, ja menimme yhtä matkaa. Juttelimme. Siinä puhellessamme huomasin, että olin ajanut pysäkin ohi. Minun piti palata sinne.

Siellä odotin ja odotin, mutta junaa ei tullut. Aloin hermostua, mutta jatkoin kärsivällisesti odotusta klo 14 asti.

Sitten aloin vääntää itkua, kun tiesin, että tärkeä kurssini loppuisi juuri klo 14. Olin menettänyt sen!

Masentunteena lähdin

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Junilla on aikataulut ja asemat, Jumalalla kohtaamispaikkansa ja -aikansa: sapatti. Tiesitkö, että pelkkä läsnäolosi kirkossa voi olla jollekin juuri se rohkaisu, jota hän tarvitsee? ”Joka muita virvoittaa, se itse kostuu.” ”Asemalla” tavataan! Tervetuloa. Olet tärkeä.

pois asemalta. Mutta silloin huomasin nimikyltit. Olin seisonut väärällä pysäkillä! En ollut lukenut opasteita.

Aamulla mietin tätä

unta. Mieleeni tuli, miten tärkeää onkaan lukea ja tutkia tarkkaan Herran antamat opasteet, ettei eksyisi tieltä.

– Paula Joutsen

Rukoukset kuullaan

Minulla on viisi suomalaista ystävää, joita tapailen silloin tällöin. Uskoon tultuani yksi heistä sanoi: ”Älä vain puhu minulle uskonnostasi.”

Olen kunnioittanut hänen toivomustaan, enkä ole liioin puhunut. Pari

”Sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä mikä kadonnut on” (Luuk. 19:10).

vuotta sitten otin osaa nettirukouskokoukseen, jossa kehoitettiin ottamaan pari ystävää rukouskohteeksi. Otin kaikki nämä viisi ystävääni.

Olen rukoillut heidän puolestaan noin kaksi vuotta pari kertaa päiväs-

sä. Rukoukset jatkuvat vielä, ja Pyhä Henki tekee edelleen työtään.

Tämä sama ystävä, joka kielsi puhumasta uskonnota, oli luonani kesällä. Hän kertoi alkaneensa ruukoilla. Kun puhun uskon asioista, hän ei enää kiellä. Annoin hänelle kirjasen *Tie Kristuksen luo*, ja hän lupasi lukea sen. Hän säilyttää sitä kuulemma yöpöydällään.

Toiselle ystävälle annoin lähetysradion. Hän ilostui siitä ja on alkanut kuunnella sitä.

Herra on voimallinen kääntämään sydämet puoleensa, kuten hän käänsi minunkin sydämeni.

Olkaamme kestävät rukouksessa. Rukoukset kuullaan, ja Herra vastaa ajallaan. – Paula Joutsen

KUVA: IRMELI MELAND

Pekka P. Peltosen kuolin- ilmoituksessa ei sanota jälleennäkemisen toivossa, vaan jälleennäkemisen uskossa. Voiko **Seija**-puolison luottamukseen vastata muutoin kuin sanomalla: Tapahtukoon sinulle usko- si mukaan?

Näkemiin

"Pitkä Pekka" Päiviö Peltonen, 1.7.1926 – 10.6.2024, täytti lähes 98 vuotensa aikana monet "isot kengät". Nyt odottaa "vanhurskauden seppelä, jonka Herra -- on antava -- tulemisensa päivänä -- kaikille, jotka hartaasti odottavat hänen ilmestymistään" (2 Tim. 4:8).

Adventtikirkon toimin- nasta tunnetuimpia lie- nee **Sympatia**-keräys. Tuon osuvan nimityksen elonkorjuukeräykselle Pekka ideoi 1970-luvul- la. **Heikki O. Jokisen** sydänlogon kanssa se on "tehnyt hyvää" yli puoli vuosisataa, eikä ole tarvin- nut vaihtaa, kuten Iittala äskettäin omansa. (Monen

YLÄSALI on Tukholman suo- malaisen adventtiseurakunnan yhteyslehti, johon kuka tahan- sa voi lähettää kirjoituksia. Kunkin jutun sisällöstä vastaa kirjoittaja. Toimituksella on oikeus muokata tekstiä.

SRK:N YHTEYSHENKILÖ:

Paula Joutsen

070-234 90 89

paulasbox5@hotmail.com

SIHTEERI: *Tuulikki Hagström*

08-500 81 907

070-255 86 76

mielestä ei sitäkään olisi pitänyt...) Mutta kaikella on aikansa. Ajallakin. Aika on lopussa, kun Jumalan suunnitelma viedään pää- tökseen (Ilm. 10: 6, 7). Olet mukana siinä, tahdoit tai et. Kummalla puolella? Miksei Voittajan? – SM

Ruotsissa
Sympatiaa
vastaa:

ADRA
Framtishopp -
keräys

Bankgiro: **900-7212**
Plusgiro: **900-721-2**
Swish: **1239007212**

Tiedonantoihin:
joko 350
tai Finska

Tervetuloa

loppukesän juhlille Kopparbergiin
31/8 2024

Teema: Jesu återkomst
& Uppenbarelseboken

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Paikka: Församlingshemmet, Laxbrogatan 18, Kopparberg

Puhujana: *Torbjörn Joretteg*

Ohjelma: 11.00 Bibelstudium: Jesu återkomst 1, powerpoint-presentation

---- **12:30 Lounas** -----

14:00 Jesu återkomst 2, powerpoint presentation

15.15 Uppenbarelseboken, powerpoint-presentation

16.15 Iltaruokailu

Ilmoittautumiset (ruokailujen mitoituksen vuoksi) pe **23.8.2023** mennessä.

Tukholmassa: *Tuulikki Hagströmille*, puh. **08-500 819 07** tai **070-255 86 76**.

Muualta tulevat: *Esko Mäktivierikolle*, jolta myös ajo-ohjeet: puh. **070-491 11 35**.

Avsändare: STOCKHOLMS FINSKA
ADVENTKYRKA YLÄSALI-lehti
Olof Palmes g. 25, 1 tr, 111 22 Stockholm

Mestarilaulaja Keltanokka

HORISONTTI

Niitä on Ruotsissa, Suomessa, Islannissa, Färsearilla, Brittein saarilla, Uralin vuorilla, Kyproksella, Niilin laaksossakin. Saadaanpa mustarastaan melodisesta ja taiturimaisesta laulusta nauttia myös Kanarialla. Mustarastas kuuluu harvinaisiin keskikesän laulajiin. Laulajat ovat koiraita. Aikuisen koiraan nokka on kirkkaankeltainen, nuoren, kuten myös naaraan, ruskeahko.

Tätä kirjoittaessani 1. heinäkuuta 2024 lähimetsikössä mustarastat jatkavat herkeämättä jo kevättalvella alkanutta kilpalaulantaansa. Motiivi laulamiseen on selvä: pesä ja perhe. Mustarastas puolustaa ponnekkaasti reviiriään. Melodisen laulunsa se kajauttaa yleensä näkyvältä ja kuuluvalta paikalta.

Hiljattain saimme seurata USA:n presidenttiehdokkaiden vaalikeskustelua. Mustasulkaisten esitykset eroavat mustapukuisten väittelystä radikaalisti: ei paatoksellista pauhaamista, ei mautonta mollaamista, vaan toinen toistaan kauniimpia, taukojen toisistaan erottamia sävelkuvioita, drillejä, vuorolaulua.

Oletin, että nuottipinot mestarilaulajan päässä veisivät paljon tilaa ja että niiden osuus 100-grammaisen linnun painosta olisi melkoinen. *Turdus merulan* aivojen paino oli kiven takana. Lopulta löytyi englanninkieliseltä sivustolta lista eri lintulajien aivojen painosta: mustarastaalla sen ilmoitettiin olevan 1,887 grammaa.

Närhi – mielilintuni sekini – sai Luojalta yli 4 gramman painoiset aivot. Laulutunnit taisivat kuusimetsän korealta, mutta salamyhkäiseltä asukilta jäädä vähiin. Käheällä äänellään närhi kertoo olemassaolostaan vasta syksyllä, poikasten vartuttua turvallisesti aikuisiksi.

Iso ihme on, että tuo pieni keltanokka, jonka aivot painavat vaivaiset 1,9 g, pystyy luomaan uutta päivästä, viikosta ja kuukaudesta toiseen, jatkuvasti, kangartelematta. Ei siis ihme, että Ruotsissa v. 2020 järjestetyn **Fågelmelodifestivaalin** voittaja oli mustarastas. Se vei ykköspaikan myös *Suomen Luonto* -lehden järjestämässä lintujen laulukilpailussa.

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Ruotsin kansallislinnuksi mustarastas valittiin v. 1962. Vaali uusittiin v. 2015, ja hiilenmusta keltanokka säilytti asemansa.

“Katsokaa taivaan lintuja ...” (Matt. 6:26). Ja kuunnelkaa!

– Ari Laitinen